

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Φουβνοι γι' ανθρώπους

Οι νήσοι του Ίνδικου Φίτζι, μιά από τις πιο πλούσιες αγγλικές αποικίες, κατοικούνται σήμερα από φιλήσυχους καλλιεργητές του βαμπακιού και του ζαχαροκάλαμου. Οι πρόγονοί τους, όμως ήταν πολύ λιγότερο φιλήσυχου κ' ειρηνικοί.

Τότε οι διάφορες φυλές του αρχιπελάγους των νήσων Φίτζι, βρισκόντουσαν σε πόλεμο μεταξύ τους ακατάπαυστο. Καί, μετά κάθε μάχη, οι νικηταί παρελάμβαναν τους νεκρούς και τους τραυματίες και τους έθρωναν ψητούς κατά την διάρκεια ενός μεγάλου συμποσίου.

Τα δυστυχή θύματα ψηθόντουσαν μέσα σε φούρνους, των οποίων η τρύπα ήταν χτισμένη από πέτρες ψημένες στη φωτιά.

Υπάρχουν ακόμα στις Φίτζι ηλικιωμένοι ιθαγενείς οι οποίοι, εις στιγμιαία διαχύσεις, δηλολογούν ότι όποιος δεν έχει φάει άνθρωπε ψητό δεν ξέρει τί θα πη κίλο φαί !

Μερικοί απ' αυτούς τους φούρνους υπάρχουν ακόμα. Ο πιο περφημοσ άπ' αυτούς, ό όποιος είναι κίημα ενός γέροφ Φιτζιανού, γκεμιστήκε πέροι. Την ιστορία του άξίζει να την άκούσετε.

Αυτός ό φούρνος χρησίμευσε για να ψηθή ολόκληρος ό φυλή των Ναιλοκάων, ό όποιοι είχαν άρνηθεί να πληρώσουν τους φόρους στον πανίσχυρο άρχηγό των Φίτζι Ραμιά - Τυί.

Ο Ραμιά - Τυί τότε άπεφάσισε να τους έξοντώσ κ' ύστερα από μιά τρομερή μάχη όι Ναιλοκάων, νικηθέντες, υπετάχθησαν.

Ο Ραμιά - Τυί συγκατετέθη μόνο να μη του; έξολοθρεύση άμέσως, άλλ'ι τους ύποχρώσει, κάθε χρόνο, να στέλνουν μιά οικογένεια για να ψηίνεται στο φούρνο και στη θέση που είταν ή καλύβα της να φτυεύουν ένα είδος βολβών.

Αυτούς τους βολβούς τους καλλιεργούσε ύποχρεωτικά μιά άλλη οικογένεια κ' όταν ώριμζαν, ή οικογένεια που τους καλλιεργούσε τους έξερρίζωνε και άμέσως ψηνότανε ολόκληρη μαζί με τους βολβούς στο φούρνο, ούτως ώστε όι τελευταίοι να χρησιμεύουν για γαρνιτούρα.

Έτσιος ήταν ό τρόμος που ό Ραμιά - Τυί είχεν ένοσπείρη στους Ναιλοκάους ώστε αυτοί δεν έτόλμησαν ν'άνειταχθούν στα καταχθόνια αυτά μέτρα του.

Όλες οι οικογένειες των Ναιλοκάων έξοντώθησαν κατ' αυτό τον τρόπο και μόνο στην τελευταία χαρίστηκε ό Ραμιά - Τυί. της όποιας μιά άπόγονος, ή τελευταία, πέθανε στο 1890. Στη θέση δέ του χωριού των Ναιλοκάων, φαιάιτατο; άγρός βολβών άπλώνεται τώρα.

Η Τηλεπάθεια

Η τηλεπάθεια ήτο γνωστή και εις τους αρχαίους. Και ίδου σκενικά ιστορικά γεγονότα. Ο Απολλώνιος όμιλων έν Εφέσφ το 90 μετά Χριστόν, δίκουφε έξαφνα την όμιλιαν του και έφώνησε : «Χίττα Ι Χίττα Ι», σάν να έβλεπε να φονεύουν κάποιον. Άμέσως κατόπιν έφρόσθησε : — «Έπεσεν ό τύραννος Ι» Πράγματι την ίδια στιγμή έφονεύετο στην Ρώμη ό Αυτοκράτορ Δομιτιανός και αυτόν έννοούσαν ό Απολλώνιος κράζας : «Έπεσεν ό τύραννος».

Άπέδιδαν όμως οι αρχαίοι την τηλεπάθειαν εις ύπερφυσικήν ένέργειαν, ένφ σήμεραν έξηγείται διά του μαγνητισμού.

Μνημείο του Άδάμ

Είς τα περίχωρα της Φιλαδελφείας ύπάρχει ένας όγκολίθος άκατέργαστος μέ την άκόλουθη έπιγραφή : «Αυτή ή πέτρα, ή πρώτη έν Αμερική, άμειρώνεται στον Άδάμ, τον πρώτο άνθρωπο.»

Στό όριζόντιο μέρος αυτής της πέτρας κρέμεται ένα ήλιακό ώρολόιο μέ το γνωστό λατινικό ρητό : Sic transit Gloria mundi. Το μνημείο αυτό άνήρηθη προς τιμήν του πρώτου ανθρώπου, ύπό του κ Τζών Μπραίντν, έργολάβου οικόδομών. Ο λόγφ έργολάβος σ'ένα «Αμερικανό ρεπόρτερ έδήλωσε, ότι είταν έξοργισμένος μέ την άδιαφορία των ανθρώπων προς τον πάτερα του γένους των. «Ο Άδάμ, του είπε, έπεσε να είχε χιλιάδες μνημείων. Υπάρχουν τόσο άνθρωποι που τους έσησαν άνδριάντες, μά τον Άδάμ δεν τό συλλογίστηκε κανείς. Θεωρώ τιμή μου που τον έσκέφθηκα πρώτος».

Κάθε χρόνο, στις 28 Οκτωβρίου ό κ. Μπραίντν συγκεντρώνει τους φίλους του στο μνημείο αυτό και έορτάζει, γιατί, καθώς ισχυρίζεται, ή ήμέρα αυτή εινε ή ήμέρα των γενεθλίων του Άδάμ. Ελπίζει να εύρη μιμητάς, μά κανείς ως τώρα δεν άκολούθησε τό παράδειγμα του.

Ο Έραντιστής

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

«Είμαι ή βροχή...
 Η δουλειά μου, ό λόγος της ύπάρξιάς μου, ό προορισμός μου είναι να πέφτω...»

«Αν δεν έπεφτα θα είμουν σύννεφο, νεφέλη, άτμός, δέ θα είμουν βροχή.»

Μπορώ λοιπόν να λέω : Πέφτω, άρα ύπάρχω.
 Γενικάς οι άνθρωποι δέ μ' άγαπούν. Λένε «πληκτικός σάν τη βροχή». Αυτό όμως δεν τους έμποδίζει να λένε έπίσης : «μιά εύεργετική βροχή.»

Έξ άλλου οι κρίσεις τους για όλα τα πράματα είναι γεμάτες από τέτοιες αντίθεσεις. Όταν έχουν να μέ δούν λίγο καιρό, μ' έπικαλούνται μέ λιτανείες. Μόλις βαστάξει τό πέσιμό μου μισή ώρα, άρχίζουν να μέ βαριούνται και να μέ καταριούνται.

Όσο πιο δυνατά πέφτω, τόσο περισσότερο εύχαριστούμαι.
 Όσο από πιο ψηλά πέφτω, τόσο περισσότερο χροίρομαι.

Τ' άδέρφια μου, τό χαλάζι και τό χιόνι, δεν έχουν ούτε την έπιμονή μου, ούτε την ύπομονή μου.

Οι σαράντα ήμέρες του κατακλυσμού του Νώε ήσαν οι 40 πιο όμορφες ήμέρες της ζωής μου.

Δεν είμαι τόσο άξιαση όσο οι άνθρωποι μέ φαντάζονται. Ζώ μέσα στα μάγια του ρεμβασμού και της ποιήσεως, ζω μέσα στα σύννεφα.

Η παραμικρή βροχή μουσκεύει σε λίγα λεπτά κ' ένα γίγαντα κ' ό πιο γενναίος μόλις άρχίζει ή βροχή τρέχει να βρη καταφύγιο.
 Ο άνθρωπος που βρήκε τό θώρακα για να προφυλάγεται από τις σπαθιές, εύρηκε και την όμπρέλλα για να προφυλάγεται από μένα.

Η πιο άπλη βροχούλα κοροϊδεύει τους πιο σοπούς ανθρώπους. Οι πιο βαθεις προγνοστικοί, οι έξοχώτεροι μετεωρολόγοι, ποτέ δεν έστράφηκαν ίκανά να προείπουν άσφαλώς ποτέ θα πέση βροχή ή πόσο θα βαστήξη.

Όταν δεν βρέχει λένε : «Φταίει ή ξηρασία της γής και δεν βρέχει...» κ' όταν πάλι βρέχει : «Η άτμοσφαιρική πίκνωσις έπροκάλεσε τη βροχή και θα βαστήξη όσο θα βρέχη.»

Ο πιο μεγάλοι σοφοί έξ άλλου είναι πολύ εύγενεις μαζί μου και κάνουν βροχόμετρα για να μέ ύποδεχθούν.

Μη μπροώντας να μ' έμποδίσουν να πέφτω, μέ μετρούνε.
 Όταν βρέχει δυνατά ό πιο διάσημος μετεωρολόγος; δεν έχει να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να γυρίση σπίτι του.

Έχω τους άτμούς μου σάν τις εύάσθητες γυναίκες.
 Η ψυχή μου ξέρει τις θυελλώδεις κρίσεις.

Σάν ζωσα ύπαρξες, γαληνεύω, διπλασιάζω την όρμη μου, έπιμένο σταματού, ξαναρχίζω, διαιονίζομαι, περνώω.

Μπορώ να είμαι κηνηώδης, άμα θέλω τότε χτυπάω τα πατζούρια και τα τζάμια.

Φάνω μερικάς φορές μέχρις έγκλήματος; καταστρέφω τα σπαρνιά, ύπονομείω τα κίτρια, και πλημμυρίζω τους δρόμους. Ξιχειλίζω τα ποτάμια και καταπλημμυρίζω τα πέριξ.

Είμαι μουσικός; στις όρες μου. Τραγουδώ γοητευτικά στα πυκνά φυλλώματα των κήπων.

Είμαι και ζωγράφος. Κανείς καλλιτέχνης δεν έκανε ποτέ καλλιτερο συνδυασμό χρωμάτων από εκείνα που έχει τό έπισκεπτήριό μου: τό ούραίο τόξο.

Έχω δύναμη όχι συνειθισμένη, άφου φάνει μιά βροχούλα για να πέψη κ' ό πιο δυνατός άνεμος.

Είμαι πρώτης τάξεως νοικοκυρά : καθαρίζω τό πεζοδρόμιο, τους δρόμους και τα κεραμίδια.

Είμαι ύγειονολόγος νέας σχολής : καθαρίζω την άτμόσφαιρα και τον άέρα και έξυγνίζω τη γή. Καταστρέφω τα μικρόβια.

Είμαι ή θεία πρόνοια των λαχανικών και ή νεράιδα των κήπων. Είμαι ή φιλενάδα των σαλιγκαριών, των παπιών, των άμαξάδων, των επιβατικών αυτοκινητιών και των λούστρων. Είμαι συνένοχος των κλεψιών και των διαρρηκτιών.

Είμαι ή βροχή !
 Είμαι ή τογγάνα του ουρανού !

Miguel Zamacois

